

ikke være med til at gøre, hvad vi kunne, for at faa det hemmet? Og naar man saa ser, at Befolkningen selv er interesseret i, at det, der bliver til Lov i saa Henseende, har dens fulde Tilslutning, naar Folket altsaa selv staar som Overhaandhæver over disse Love, tror jeg ikke, der er Fare for nogen Omgaaen. Det er den Slags Love, vi ønske at faa. Der er to Ting, der ville værne vort Land indadtil, og det er Afholdssagen i Forbindelse med Husmandssagen. Jeg tror, at det er de to Sager, der ville hjælpe os til at bygge vort Land op fra neden. Det er blevet en Mødesag rundt omkring at støtte Husmandsbevægelsen. Alle Folk ville gerne være med at støtte denne Sag, de have faaet Øjnene op for, hvor betydningsfuld Husmandssagen er, men det er ikke alle, der i lige saa høj Grad have faaet Øjet op for, at Ædrueligheden maa gaa Haand i Haand dermed. Det er fordi det ikke er saa fint, det er ikke blevet moderne endnu, men jeg tror og haaber, at den Dag skal komme, da de Folk, som endnu ikke have Øjet opladt derfor, skulle komme til at indse, at dette Arbejde maa fremmes.

Maa jeg, forinden jeg slutter, omtale et andet Punkt, som ogsaa er blevet omtalt under disse Dages Forhandlinger, det er vort Forsvar. Jeg kan ikke slutte, inden jeg faar omtalt det med nogle faa Ord. Naar dette ny Ministerium, der nu staar ved Roret, har faaet en saa velvillig Modtagelse baade her i denne Sal og rundt omkring ude i Befolkningen, er det selvfølgelig, fordi Flertallet af Befolkningen ser, at det er deres Mænd, der ere komne til Styret. Men der er en enkelt af disse Ministre, der har en sørgelig Arv at løfte efter sin Forgænger, og det er selvfølgelig en Hemske for den høje Ministers Virksomhed. Befolkningen staar nemlig med en vis Mistillid over for den Konto, han har at forvalte. Jeg sigter herved til den højtærede Krigsminister. Han er selvfølgelig uskyldig i det, som er foregaaet i Fortiden, man maa ikke hævne paa Fremtiden de Synder, der ere begaaede i Fortiden. Men en Ting tror jeg kunde bidrage mægtigt til at løse denne Mistillid, som hersker paa vort Forsvarsvæsens Omraade, og det vilde være, at Befolkningen og

denne Forsamling kunde faa den sikre Tro, at hvad der end skal gøres paa Forsvarsvæsenets Omraade, bliver det gjort for at styrke vort indre Liv herhjemme, og saa bliver det gjort ikke paa den Maade, at nogle enkelte Storstater ude i Europa maa tage det op som Led i de Bestræbelser, der gaa ud paa at overflyve hinanden paa de militaristiske Omraader. Vi maa ikke tages til Indtægt hverken af denne eller hin Stormagt, naar det kommer til større Forviklinger i Europa. Hvis den højtærede Krigsminister kunde faa os den Mening bibragt, kunne vi se med lidt velvillige Øjne paa denne Sag, og da vilde maaske Mistilliden for en Del forsvinde. Det værste af alt, der i denne Henseende er sket, er selvfølgelig, at det Forsvar, som nu forefindes, og som er bygget i de senere Aar, i den sidste Menneskealder, er rejst paa Trods af Befolkningens Villie. Det kunde maaske ikke være af Vejen at spørge den højtærede Konseilspræsident og Udørigsminister, om han vilde finde sig beføjet til at indlede Underhandlinger med Stormagterne i Europa om at faa Danmark erklæret for en neutral Stat. Hvis vort Forsvar kunde bygges paa denne Basis, er jeg sikker paa, at ingen vil vægre sig ved at bære de Byrder, som da ville blive forlangte af os. Saa vide vi, hvor det bærer hen, og saa kunne vi maaske forsvare os med ikke saa lidt paa dette Omraade. Men uden en saadan Betynggelse er det meget vanskeligt at komme til denne Forstaaelse. Jeg vil derfor haabe, at vi maa faa en lille Oplysning i saa Henseende. Dermed skal jeg slutte, idet jeg takker for Opmærksomheden.

Naanke: Da jeg i Fredags havde Ordet inden denne Sags Behandling, havde jeg ikke ventet, at jeg skulde komme til at tage det igen, men de Bemærkninger, hvormed den ærede Justitsminister har berøret mig, nødsage mig til at gøre det. Desværre forbød Forretningsordenen, at jeg straks svarede den ærede Minister, for det var jeg rede til, men paa den anden Side er der jo vundet noget ved, at jeg ikke kom til at svare ham; for hvis det var sket, havde vi ikke faaet de Guld-korn, som faldt fra den ærede Rigsdags-